

Arrest

nr. 348 920 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 21 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 oktober 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van oud artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2025 met referthenummer 133960.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BLOMME, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster diende op 5 oktober 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 27 juli 2023. Bij arrest nr. 320.512 van 23 januari 2025 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.2 Op 27 maart 2025 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 9 oktober 2025 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.03.2025 werd ingediend en op datum van 26.05.2025 werd geactualiseerd door :

*G., L. (R.R.: (...))
nationaliteit: Nepal
geboren te (...) op (...)1981
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 04.04.2019 naar België kwam met een Duits Schengen visum. Op 23.05.2019 dient zij een eerste aanvraag gezinshereniging in, die wordt geweigerd op 22.11.2019. Haar tweede aanvraag, ingediend op 23.12.2019, wordt eveneens geweigerd en dit op 16.06.2020. Deze beslissing wordt op 23.12.2020 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar derde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 05.05.2021, wordt negatief afgesloten op 26.10.2021. Deze beslissing wordt bevestigd door de RVV op 08.03.2022. Op 05.10.2022 dient zij een eerste aanvraag 9bis in, die negatief wordt afgesloten op 27.07.2023 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat haar vader en broer de Belgische nationaliteit hebben verworven en dat haar moeder en schoonzus legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene twee kinderen heeft, die nog steeds in Nepal verblijven en waarmee zij contacten onderhoudt en waarbij haar jongste dochter nog minderjarig is.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij volledig ten laste zou zijn van haar ouders en Nepal geen inkomen zou kunnen verwerven. Deze elementen werden echter reeds herhaaldelijk ten gronde onderzocht door de dienst gezinshereniging en niet weerhouden. Ter staving hiervan legt betrokkene bij huidige aanvraag 9bis volgende stukken voor: haar echtscheidingsakte dd. 18.02.2021, Belgisch attest gezinssamenstelling dd. 29.06.2022, haar Nepalese geboorteakte, bewijzen van inkomsten van haar broer en haar schoonzus, een Nepalees attest dd. 17.04.2022 waaruit moet blijken dat zij geen inkomen of eigendom heeft en in het huis van ouders woonde, een overzicht van my pension betreffende haar vader, een Nepalees attest dd. 06.06.2019 waaruit moet blijken dat zij inkomsten heeft in Nepal en huisvrouw is en een eigendomsakte van de woning aangekocht door haar broer. Echter, uit deze voorgelegde stukken blijkt enkel dat haar ouders hier een inkomen uit pensioen genieten, dat haar broer en zijn echtgenote een inkomen uit arbeid genieten en hier hun eigen woning kochten. Uit deze stukken blijkt niet dat betrokkene financieel afhankelijk is van haar ouders. Deze stukken tonen niet aan dat betrokkene niet tijdelijk kan terugkeren naar Nepal om daar de aanvraag in te dienen, waarbij zij eventueel opnieuw in het huis van haar ouders kan wonen en waarbij ze eventueel een beroep kan doen op financiële ondersteuning door haar in België verblijvende familieleden. Het loutere gegeven dat zij samenwoont met haar familieleden, heeft niet automatisch tot gevolgd dat zij ook ten laste is van deze familieleden. De voorwaarden van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar een reïntegratie

in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen inkomsten zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve wijzen we er op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij tot tweemaal toe een Schengen visum type C bekwam. De eerste maal een Nederlands schengenvisum geldig van 15.12.2017 tot 12.02.2018 en de tweede maal een Duits Schengenvisum geldig van 01.03.2019 tot 29.05.2019, waarbij ze de laatste maal samen reisde met haar jongste dochter, die echter terugkeerde naar Nepal. De aflevering van dergelijke visa wijst op stabiele (financiële) levensomstandigheden in Nepal daar de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer er toe zou leiden dat zij de facto voor minstens acht à tien maanden verwijderd zou blijven van haar sociale bindingen met België, bindingen waarvoor zij hard heeft moeten werken om deze op te bouwen en in stand te houden. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich op het feit er in de praktijk geen sprake is van een tijdelijke terugkeer maar dat het in feite gaat om een definitieve terugkeer of in het beste geval een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur en resultaat van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerlei factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Ook de bewering dat in het geval van een terugkeer naar België, deze terugkeer onnodige vragen bij de overheidsinstanties kan oproepen, kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden. Stel dat betrokkene gemachtigd wordt voor verblijf in België – na het indienen van de aanvraag volgens de gangbare procedure – en daardoor terugkeert naar België, is het evident dat overheidsinstanties zich daar geen vragen over stellen; betrokkene is in dat geval immers op een legale wijze België binnen gekomen en zou in dat geval legaal in België verblijven.

Betrokkene beroept zich op tevens op het feit dat zij zich duizenden kilometers zou moeten verplaatsen naar een land waar de mensenrechtensituatie beduidend slechter zou zijn, op het gevaar af nooit meer terug te kunnen keren, terwijl de beslissing ook hier, op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats genomen kan worden. Het gaat hier echter louter om de persoonlijke overtuiging van betrokkene die echter een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk maakt. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zal voelen en geschaad zal worden in haar persoonlijke ontwikkeling. Het gaat hier echter om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad zou hebben met de strafrechter en dat geen sprake zou zijn van enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid,

dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij ondertussen de Nederlandse taal zou spreken waarvoor zij diverse lessen gevolgd zou hebben, dat zij ten eerste werkbereid zou zijn, dat zij ook effectief zou kunnen werken, dat zij alle kosten van haar verblijf in België zelf zou willen dragen, dat zij onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, zelfs in een knelpunt en dat zij hierdoor een bijdrage zou kunnen leveren aan de Belgische maatschappij, dat zij totaal verankerd zou zijn in onze samenleving, dat er sprake zou zijn van uiterst sterke sociale bindingen, dat er sprake zou zijn van meer dan actieve inzet, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij een eigen ziekteverzekering zou hebben en dat zij één getuigenverklaring evenals een werkbelofte, dat zij een deelcertificaat Nederlands voorlegt en het bijhorend inschrijvingsbewijs) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

* * *

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest naar wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert volgende middelen aan tegen de bestreden beslissing:

"IA. EERSTEGRIEF: SCHENDING VAN ART. 9BIS VREEMDELINGENWET, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

2

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is* en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant’ of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door verweerster in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster toont een buitengewone inzet en spreekt ondertussen ook de Nederlandse taal, waarvoor zij diverse lessen volgde. Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

Verzoekster voerde bovendien in haar verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde zij de diverse identiteitsdocumenten aan bij haar verzoekschrift. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.”

4.

Bijgevolg dient verzoekster, op basis van de buitengewone omstandigheden die zij zowel hier als in haar aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet heeft aangehaald, gemachtigd te worden om op het grondgebied te verblijven. Er zijn dus voldoende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster aanwezig die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

B. TWEEDE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 8 EVRM EN MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1.

Verweerster stelt in haar bestreden beslissing dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Dit druist echter in tegen alle stukken en feitelijkheden die verzoekster voorlegt:

° Verzoekster heeft verder geen inkomsten verworven in het land van herkomst, zo getuigt een Nepalees getuigschrift.

° Verzoekster is volledig ten laste van haar ouders. Het begrip “ten laste zijn” is in geen enkele wettekst gedefinieerd. Dat wordt steeds beoordeeld naargelang de feitelijke situatie in het concrete geval. Verzoekster legde dit bewijs voor.

Art. 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

De bescherming van art. 8 EVRM heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin!?, waar meerderjarige kinderen buiten vallen, tenzij zij kunnen aantonen dat aanvullende factoren van afhankelijkheid kunnen aantonen, die geen louter emotionele banden zijn! Verzoekster heeft al deze elementen aangetoond, doch verweerster veegde deze zonder meer van tafel.

2.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke bestuurshandeling moet gesteund zijn op rechtens aanvaardbare motieven. Deze motieven dienen te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet het bestuur de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens binnen de perken van de redelijkheid tot een beslissing komen. Dit maakt dat een beslissing de materiële motiveringsplicht schendt wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. '?

Verzoekster toonde financiële afhankelijkheidsbanden aan, die haar onder de bescherming van art. 8 EVRM doen vallen. Verzoekster heeft geen inkomsten en is volledig afhankelijk van haar ouders, die in haar bestaan voorzien. Zij heeft daarvan de nodige stukken voorgelegd. Dienvolgens maakt zelfs een tijdelijke verwijdering van het grondgebied ervoor dat art. 8 EVRM disproportioneel geschonden wordt. Verweerster heeft deze stukken gewoon naast zich neergelegd, minstens heeft ze haar beslissing op dit punt niet draagkrachtig gemotiveerd waarom er ondanks de voorgelegde stukken een schending van art. 8 EVRM zich niet zou voordoen.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

C. DERDE GRIEF: SCHENDING VAN HET VOORZICHTIGHEIDS- EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL

1.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelswijze van verweerster, waarbij verzoekster eerst het land zouden moeten verlaten, terug zou moeten keren naar Nepal om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoekster kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerster toestaan dat verzoekster zich zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die zij nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verweerster maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoekster voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van haar duurzaam opgebouwde contacten hier, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoekster na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat verweerster de afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid niet afdoende verantwoordt en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Verweerster wijst de elementen af als ongegrond zonder echt onderzoek, waarmee zij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

Eveneens zou — indien verzoekster België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor zij terug naar België kunnen komen om aldus bij te dragen aan de Belgische samenleving en werk te zoeken — dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom verzoekster vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

D. VIERDE GRIEF: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

1.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoekster reeds jaren in België verblijven zonderlegaal verblijf, en het wenselijk voorkomt verzoekster legaal verblijf te verlenen, zodat zij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en haar bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

2.

Het is verder ook onbegrijpelijk dat verweerster kan oordelen dat in weerwil van de getuigenverklaringen verzoekster niet aantonen dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om in te roepen als buitengewone omstandigheid. Verweerster legt een onredelijk zware bewijslast op de schouders van verzoekster.

De beslissing is eveneens onredelijk op het punt waar verweerster stelt dat de Belgische ambassade zich in Kathmandu bevindt. Een gemiddelde aanvraag neemt minimum acht à tien maanden in beslag, al die tijd dient verzoekster hypothetisch ergens terecht te kunnen. Verzoekster kan niet op straat slapen tijdens haar hypothetisch verblijf in Nepal, hotels zijn voor minimum acht à tien maanden geen werkbare oplossing!

3.

Hiermee dient ten volle rekening gehouden te worden, temeergelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers.

E. VIJFDE GRIEF: DE BESLISSING DIENT TE WORDEN GESCHORST.

De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen."

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen

noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(…)”.

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze uitzonderingsbepaling dient restrictief te worden toegepast.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar buitengewone inzet, haar kennis van het Nederlands waarvoor zij diverse lessen volgde en haar zeer verregaande integratie. Zij acht het voorts onbegrijpelijk dat verweerder, in weerwil van de getuigenverklaringen, oordeelt dat haar netwerk van affectieve en sociale banden niet van die orde is om als buitengewone omstandigheid te worden ingeroepen, en meent dat haar een onredelijk zware bewijslast wordt opgelegd.

Verweerder heeft in fine van de bestreden beslissing overwogen dat de elementen van lang verblijf en integratie, waaronder uitdrukkelijk de voorgelegde getuigenverklaring en de werkbepoofte, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat uit de sociale en familiale bindingen van verzoekster geen dermate afhankelijkheid blijkt dat zelfs een tijdelijke scheiding onmogelijk is, te oordelen dat de vermeende verankering van verzoekster in de Belgische samenleving niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoort tot de gegrondheid ervan. Het standpunt van verweerder is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van sociale banden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in haar specifiek geval anders over moet worden geoordeeld, *quod non in casu*. Van een onredelijk zware bewijslast is daarbij geen sprake, nu de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet op de aanvrager zelf rust.

Waar verzoekster vraagtekens plaatst bij de te volgen procedure en voorhoudt dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, komt haar betoog neer op wetskritiek, waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

In zoverre verzoekster zich beroept op haar familiale situatie en stelt dat zij volledig ten laste is van haar ouders en dat heel haar familie in België verblijft, heeft verweerder de bij de aanvraag voorgelegde stukken concreet besproken en geoordeeld dat hieruit enkel blijkt dat haar ouders een inkomen uit pensioen genieten en dat haar broer en zijn echtgenote een inkomen uit arbeid genieten en een eigen woning kochten, maar niet dat verzoekster zelf financieel afhankelijk is van haar ouders. Verweerder overwoog verder dat deze stukken niet aantonen dat verzoekster niet tijdelijk kan terugkeren naar Nepal om daar de aanvraag in te dienen, waarbij zij eventueel opnieuw in het huis van haar ouders kan wonen en een beroep kan doen op financiële ondersteuning door haar in België verblijvende familieleden, dat het ten laste zijn op actieve wijze moet worden aangetoond en niet impliciet kan worden afgeleid uit het samenwonen onder hetzelfde dak, en dat verzoekster voor haar terugkeer een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie en haar Reïntegratiefonds. In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich in wezen tot de herhaling dat zij geen inkomsten heeft en volledig afhankelijk is van haar ouders. Hiermee weerlegt zij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet, noch toont zij aan dat de beoordeling van verweerder op dit punt kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Verzoekster betoogt verder dat een terugkeer en het indienen van de aanvraag bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat zij voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van haar duurzaam opgebouwde contacten in België, zonder garantie op terugkeer, en dat zij zich duizenden kilometers zou moeten verplaatsen naar een land met een beduidend slechtere mensenrechtensituatie, terwijl de beslissing op enkele tientallen kilometers van haar woonplaats wordt genomen. De bestreden beslissing motiveert hierover dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur en het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure, dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld en dat de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven is, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. Een algemene verwijzing naar een slechtere mensenrechtensituatie in het land van herkomst volstaat niet om deze motieven onderuit te halen. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verweerder, toont het kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan. Door zich te beperken tot een herhaling van de in haar aanvraag aangevoerde elementen toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat hieruit geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid. Hetzelfde geldt voor het betoog dat een latere terugkeer naar België onnodige vragen bij de overheidsinstanties zou oproepen: ook hierover bevat de bestreden beslissing een concreet motief, dat verzoekster niet weerlegt.

Waar verzoekster aanvoert dat de discretionaire bevoegdheid in het verleden anders werd ingevuld, verwijst zij naar geen enkele concrete eerdere beslissing of vaste praktijk waaruit een dergelijke afwijkende invulling zou blijken, zodat dit een loutere bewering blijft.

Verzoekster stelt dat zij niet op straat kan slapen tijdens haar hypothetisch verblijf in Nepal, en dat het ook geen optie is om voor minimum 8 à 10 maanden op hotel te verblijven. De Raad merkt evenwel op dat

verzoekster deze specifieke elementen niet heeft aangehaald in haar aanvraag van 27 maart 2025, zoals geactualiseerd op 26 mei 2025, die zich bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op basis van elementen waarover verweerder niet beschikte toen hij ze trof. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden rust immers integraal op de aanvrager en dus op verzoekster zelf. Verweerder hoefde dus enkel in te gaan op het al dan niet buitengewoon karakter van de daadwerkelijk in de aanvraag naar voor geschoven omstandigheden en het kan hem niet worden verweten hierbuiten geen eigen onderzoek te hebben gevoerd. Evenmin vermag de Raad als annulatierechter in de plaats van verweerder na te gaan of de nieuw aangevoerde omstandigheden al dan niet buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog betoogt dat verweerder de elementen van haar aanvraag afwijst als ongegrond zonder echt onderzoek, zodat hij geenszins heeft voldaan aan zijn plichten bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing de ingediende verblijfsaanvraag niet ongegrond maar wel onontvankelijk verklaart. Luidens de bewoordingen ervan is verweerder van oordeel dat de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Elk van die elementen werd onderzocht en er werd over gemotiveerd. Het komt dus aan verzoekster toe om aan te tonen dat het onderzoek niet deugdelijk is. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de beoordeling van verweerder, volstaat daartoe geenszins.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Dit artikel luidt als volgt:

*" 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. *Finland*, § 150).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Dit geldt ook voor banden met andere gezinsleden zoals meerderjarige broers en zussen.

Verzoekster beroept zich op haar band met haar ouders en stelt dat zij volledig van hen afhankelijk is. De bewijslast voor de bijkomende elementen van afhankelijkheid rust op verzoekster. Zij maakt deze elementen niet aannemelijk. Verweerder heeft de voorgelegde stukken onderzocht en geoordeeld dat hieruit enkel blijkt dat haar ouders een inkomen uit pensioen genieten en dat haar broer en schoonzus een inkomen uit arbeid genieten, maar niet dat verzoekster zelf financieel van haar ouders afhankelijk is. In haar verzoekschrift

herhaalt verzoekster dat zij geen inkomsten heeft en volledig ten laste is van haar ouders, zonder deze concrete motieven te weerleggen. Waar zij stelt dat verweerder de voorgelegde stukken naast zich heeft neergelegd, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat met deze stukken wel degelijk rekening werd gehouden en dat zij elk concreet werden besproken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien niet dat verzoekster duurzaam met haar ouders samenleeft. Uit het uittreksel uit het bevolkingsregister met gezinssamenstelling van 29 juni 2022, dat zij zelf ter staving van haar aanvraag voorlegde (stuk 77 van het administratief dossier), blijkt dat zij niet op het opgegeven adres is ingeschreven, terwijl de overige familieleden er wel zijn ingeschreven. Bij de woonstcontrole van 15 april 2025 werd zij er evenmin aangetroffen (stuk 75 van het administratief dossier). Verzoekster maakt bijgevolg geen bijkomende banden van afhankelijkheid ten aanzien van haar ouders aannemelijk, zodat zij niet aantoonbaar dat er in haar hoofde sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien een gezinsleven zou worden aangenomen, houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in en evenmin een definitieve scheiding van het gezin, maar enkel dat verzoekster tijdelijk dient terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen overeenkomstig de wettelijke procedure.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift heeft verzoekster gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen haar alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van de aangevoerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT